

*Puut ovat runoja, joita
maa kirjoittaa taivaalle.*
(Kahlil Gibran)

Päivä kulki muilla mailla,
luonto nukkui talviunta;
koivu lehtiä on vailla,
horroksessa luomakunta.

Kulki tuolloin Pohjan mailla
Herra ihmishahmossansa;
myrskyn suojaa vainen vailla
Luoja kylmän kohmeissansa.

Kuusi lausui: "Koivu, sulla
hatara on tuulensuoja.
Tuuheat on lehvät mulla,
tulkaa niiden alle, Luoja!"

Tuli ilta, aamu koitti,
seestyi taivas, myrsky laantui,
vihureissa tuuli soitti,
hiljaiseksi vihdoin taantui.

Virkkoi Herra virkeänä:
"Annoit suojan oivallisen,
vietin yöni lämpimänä.
Vuoksi mielein kiitollisen,
pysyt aina vihreänä.
Valan annan kelpollisen.

Ollos tästä eespäin aina
merkki rakkauden ja uskon;
olkoot lehväs ihmisille
lupaus uuden aamuruskon.

Sulaa vielä järvet jäästä,
kedot kattaa kukkaloisto,
leipä nousee tähkäpäästä,
ei ole turha toivon toisto."

Siksi alla joulun uuden
joka pirtissä on kuusi,
merkki kasvun jatkuvuuden,
joulu joulun jälkeen uusi.

Pieni talvinen tarina

Kirjoittanut Paavo Turakainen

Paratiisin persikoita
ovat pallot oksillansa,
pyhä liekki kynttilöissä,
pyhä tähti latvassansa
loistaa vuoden viime öissä.

Aika nyt on hiljentyä,
muistaa tielle nääntyneitä,
joulunviettoon keskittyä,
kantaa kaipuun kyyneleitä.